

...A JEHO SVÄTÍ S NÍM!

... alebo o tom, prečo to bez Márie a svätých naozaj nejde.

BOŽIE SLOVO:

(Zjv 7,9-15)

Čítanie zo Zjavenia sv. apoštola Jána: *Potom som videl; a hľa, veľký zástup, ktorý nik nemohol spočítať, zo všetkých národov, kmeňov, plemien a jazykov. Stáli pred trónom a pred Baránkom, oblečení do bieleho rúcha, v rukách mali palmy a mohutným hlasom volali: "Spása nášmu Bohu, ktorý sedí na tróne, a Baránkovi!" To sú tí, čo prichádzajú z veľkého súženia: oprali si rúcha a zbielili ich v Baránkovej krvi. Preto sú pred Božím trónom a dňom i nocou mu slúžia v jeho chráme. A ten, čo sedí na tróne, bude prebývať nad nimi. Počuli sme Božie slovo!*

KATECHÉZKA:

(na doplnenie www.inky.sk, úvahy/katechézy č. 697, 699, 700)

Stále prežívame „koronočasy“ – a tak aj dnes, namiesto pokračovania v Desatore, ktoré sme načali pred karanténou, sa s Vami chcem podeliť s niečím, čo je práve teraz v máji isto obzvlášť aktuálne.

Smie sa pri adorácii modliť ruženec? To bola otázka, ktorú sme si dávali ešte ako bohoslovci niekedy na samom začiatku. Dnes by som to povedal inak. Dnes by som povedal: *Môže byť nejaká adorácia bez Márie a bez toho, čo reprezentuje a tým je spoločenstvo všetkých svätých?* Nie je vari Boh Trojicou a nie je Trojica o tom, že láska v nej je nielen dávaná, ale aj zdieľaná treťou osobou? A tak aj v adorácii lásku dávame a zároveň s Máriou a všetkými svätými zdieľame radosť tohto nebeského darovania sa v láske. Tým sa adorácia stáva úplnou a láska trojičnou a zavŕšenou. Kľaňať sa s Máriou a všetkými svätými Bohu... čo môže byť hlbšie, krajšie a vznešenejšie?

"A počul som hlas z neba; bol ako hukot veľkých vôd a rachot mocného hromobití. Hlas, ktorý som počul, znel, ako keď gitaristi hrajú na svojich gitarách. A spievali čosi ako novú pieseň pred trónom, pred štyrmi bytosťami a pred starcami. A tú pieseň sa nemohol nik naučiť, iba tých stoštyridsaťštyritisíc vykúpených zo zeme. To sú tí, čo sa nepoškvrnili so ženami, lebo sú panici. Tí nasledujú Baránka, kamkoľvek ide. Oni sú vykúpení z ľudí ako prvotiny Bohu a Baránkovi. V ich ústach sa nenašla lož: sú bez škvrny." (Zjv 14, 2-5) Nie je presne toto adorácia? A nie je následne adorácia formou a matricou pre náš celý život, ktorý sa tak sám stáva trvajúcou kontempláciou, adoráciou, stáva sa eucharistickým? Ako inak by sme mohli takto žiť, než v spoločenstve svätých, v neustálom ponorení do ich spevu a chvály v Nebi, ku ktorému sa pripájame všetkým, čím sme a čo robíme, vykúpení zo zeme? Ani adorácia, ani modlitba, ani oslava Boha, ani sám život nie je úplný bez Márie a svätých. Tak, ako nie je úplné, ba ani neexistuje Hlava bez Tela, Kristus bez svojej Rodiny. Čím je pre nás vonkajší pozemský život spoločenstvo Cirkvi (bez ktorého a mimo ktorého kresťanský život nie je v samej podstate možný), tým je pre našu vnútornú modlitbu a adoráciu Mária a spoločenstvo svätých. Až vtedy, keď vstupujeme do ich spoločenstva a pripájame sa k ich nebeskej chvále a oslave a nazeraniu Boha, sa modlitba a adorácia stávajú oknom, ktorým už teraz nakúkame do Neba a oblažuje nás jas jeho slávy.

"No vy ste sa priblížili k vrchu Sion a k mestu živého Boha, k nebeskému Jeruzalemu, k myriádám anjelov, k slávnostnému zhromaždeniu a k spoločenstvu prvorodených, ktorí sú zapísaní v nebi, k Bohu, sudcovi všetkých, k duchom spravodlivých, ktorí už dosiahli dokonalosť, k Ježišovi, prostredníkovi novej zmluvy, a k pokropeniu krvou, ktorá volá hlasnejšie ako Abelova." (Hebr 12, 22-24) A tam, medzi nimi, zažívame aj pocit veľmi spásonosnej pokory: malí, nehodní, nezrelí, trpaslíci medzi obrami, začiatočníci na ceste medzi tými, ktorí už cestu slávne ukončili, ktorí už získali veniec víťazstva, ktorí už dosiahli dokonalosť, už vybojovali svoj hrdinský boj a už vládnu s Kristom v Sláve – tak ako Pavol, keď o sebe píše: *"... a poslednému zo všetkých, ako nedochôdcaťu, zjavil sa aj mne. Ved' ja som najmenší..."* (1Kor 15, 8-9) Aj tento pocit a poznanie svojej malosti a úbohosti je niečo, bez čoho adorácia úplne možná nie je - rovnako ako ich láska, s ktorou nás prijímajú medzi seba a my s nimi smieme až pred Trón, kľaňať sa a uctievať Toho, ktorý je našou jedinou Nádejou, našou jedinou Silou, našou jedinou Spásou. Kristus v Tele putujúcej Cirkvi, Kristus v Tele Eucharistie, Kristus v Tele svojich svätých, *"a títo traja sú zajedno,"* (1Jn 5, 8) sú jedno. Jeden Kristus. Tu je náš domov. Tu sme doma.

Jedného dňa, daj Boh, sa naše zbožštenie završí. Jedného dňa, dá Boh, budeme aj my jedni z nich. V ich spoločenstve si už teraz navykáme spolu s nimi žiť a v adorácii sa už teraz učíme rozkoši a blaženosti oslavy Boha spolu s nimi v láske. Je to Rodina. Myslieť si, že úctou a oslavou Márie a svätých a životom s nimi umenšujeme Boha či dokonca sa Mu rúhame, je rovnako bláznivé, ako keby sme si mysleli, že uctieť si otca rodiny môžeme len tak, že od jeho rodiny odídeme preč a budeme sa tváriť, že neexistuje či ju aspoň ignorovať, pretože keby sme mali radi jeho deti a manželku a rodičov, všimli by sme si ich a venovali by sme sa aj im, isto by sme ho tým hrozne urazili a zneuctili! A pritom pravdou je presný opak! Vieme to, všade to tak robíme. Je vari divné, ak u Boha je to rovnako? Ved' sme stvorení na Jeho obraz!

Život už teraz s Kristom v spoločenstve svätých nás uzdravuje z otroctva svetu. Je to spôsob, akým sa sťahujeme do Neba, už teraz. V ňom sa už stávame slobodní od sveta a všetkého, čo je v ňom. A tam, medzi nimi a s nimi, niet miesta ani pre naše Ego. Tam zomiera, nie v křčoch zápasu, ale v pokoji, udolané krásou a vôňou nového Života, do ktorého vstupujeme, umŕtvené v pokoji a mieri Božím Duchom, ktorý je ovzduším Blaženej Ríše Neba. Ako hovorí Písmo, že *"ak Duchom umŕtvu-*

jete skutky tela, budete žiť." (Rim 8, 13) Spolu s nimi a medzi nimi sa aj my učíme tomu prvému a jedinému umeniu Neba, patriť v láske úplne a celí iba Pánovi, tak, ako On celý patrí nám.

Naozaj si v tejto chvíli neviem predstaviť modlitbu, kresťanstvo, život, konanie inak, než s Máriou, než v spoločenstve svätých. Bez nich a mimo nich, mimo Tela Kristovho, mimo Božej Rodiny, ako by niečo také mohlo byť vôbec možné? Stáť pred dverami Neba a nevstúpiť? Čo by to bol za život? Čo by to bolo za kresťanstvo?

A obdobne to platí aj o pozemskom spoločenstve, pozemskej Cirkvi, farnosti, farskej bunke. Ako by mohlo byť kresťanstvo možné bez nich a mimo nich? A ak by nás to nevedlo do ich stredu, ak by nás Kristus nezhrmažďoval okolo seba v jedno Telo, ako by to mohlo byť kresťanstvo? To je náš domov. Boží domov. Tu sme doma. Boh má svoju rodinu. Prijat' Boha znamená prijat' Jeho rodinu. Tu i Tam, lebo je to stále jedna a tá istá Rodina. Žiť s Bohom znamená žiť v tejto Jeho Rodine, stať sa jej domácimi. *"Teda už nie ste cudzinci ani prišielci, ale ste spoluobčania svätých a patríte do Božej rodiny."* (Ef 2, 19)

Vábenie Neba... Je možné mu vôbec odolať? *"Sme teda stále plní dôvery a vieme, že kým sme doma v tele, sme vzdialení od Pána; lebo žijeme vo viere, a nie v nazeraní. Sme však plní dôvery a radšej sa chceme vzdialiť z tela a bývať u Pána."* (2Kor 5, 6-8)

UVAŽUJEME:

Pozhovárajte sa medzi sebou a pouvažujte o tom, akú rolu zohráva vo vašom živote *spoločenstvo svätých*, ktoré vyznávame vo vyznaní viery! Kto sú pre nás svätí? Len nejakí pomocníci v núdzi? Sväté obrázky? Ktosi vzdialený a neznámy kdesi „tam hore“? Alebo sú našou rodinou? Naozaj aj s nimi žijeme? V spoločenstve lásky? Poznania? Blízkości? Kým pre nás sú? Pouvažujte, ako ich môžete vtiahnuť do svojej modlitby a života – a modliť sa a žiť v ich spoločenstve.